

127
Siegmonds liefdelied.

Winterstormen wijken der sonnemaan,
met milder licht verlicht ons de Lent,
op locht geluchte ^{log?}
lieflily lorkens

wonderenwevend wiegt hij toe.
door woerd en velden
waait zijn adem
wijdgeopend lacht zijn oog.

Door zaliger vogelzangen zingt hij zoet,
balsamgeuren aamt hij rond,
zijn warmen bloede ontbloeien wunnige bloemen
Kiem en spruit ontspringt zijner kracht.

Met teder, wapenloos ^{verwint} ~~bezwijgt~~ hij natuur.
Winter en storm wijken voor machtiger weer
Zoo sterk oof het steelend wapen
die stenge weeg ten wijke
die ~~tot~~ strijdig en strams
ons weerde van heers.

Tot zijne zuster zeeg hij hier & neer:
~~de~~ ^{de} Liefde ^{nieg lkle} ~~betke~~ de Lent.
In onzen boesom borg zij ^{wel} ~~ziet~~ diep,
goet stijgt nu lachend in 't licht:
zijns bruidlike zuster bevijde de broeder
in splinters spleet de ^{verwunningsgedoed} ~~werende~~ weeg:
juickend groet zich het Twelingspaar,
vereenigd zijn Liefde on Lent.

Handwritten notes in the top left corner, possibly a list or calculation, including numbers and some illegible characters.

For Mr. Devereux

202758/5